

Arrest

nr. 209 365 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de periode van 2010 tot september 2015 in België verbleef.

Op 9 augustus 2016 wordt aan de verzoekende partij een aankomstverklaring, geldig tot 1 november 2016, afgeleverd. De verzoekende partij zou vertrokken zijn op 6 december 2016 naar haar herkomstland, China.

Op 16 augustus 2017 wordt opnieuw een aankomstverklaring afgeleverd, geldig tot 14 november 2017.

Op 22 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk haar echtgenoot, die de Belgische nationaliteit bezit. Op 14 februari 2018, met kennisgeving op 22 februari 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die stelt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.08.2017 werd ingediend door:

Naam: D.

Nationaliteit: China

Geboorteplaats: L.

Voorna(a)m(en): X.

Geboortedatum: 14.11.1988

RR: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

Een arbeidscontract bij W. D. in Sint-Martens-Latem dd 12.05.2016

Loonfiches van W. Sint-Martens-Latem voor de periode van mei 2016 tot en met juli 2017

Een fiche Nr. 281.10 -jaar 2016 van W. Sint-Martens-Latem

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Uit nazicht van DOLSIS immers blijkt dat de tewerkstelling bij W. Sint-Martens-Latem trouwens werd beëindigd op 07.09.2017. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat zij op 13.01.2018 in dienst trad bij J. BVBA te Tielt-Winge, maar hiervan werden geen documenten voorgelegd. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn dusdanig onregelmatig en onstabiel, dat het eigenlijke bedrag dat hoort ter beschikking te zijn niet de hoofdreden tot weigering is.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Eerste Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote en hun kind wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn gezin in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

1 Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.

2 PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992."

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van een privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die

onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

In dit geval betwist de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en hun kind niet. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en ondergeschikt dat de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft. Zij wijst erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat hun gezinsleven niet elders kan worden voortgezet.

In dit geval betreft de situatie een eerste toelating. Het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en moet er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM gebeuren. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Het belang van de overheid bestaat er onder andere in om de overheidsfinanciën te vrijwaren door voorwaarden te verbinden aan het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet nagegaan worden of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake

zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij voert geen concrete elementen aan die haar beletten het gezinsleven elders verder te zetten. Haar echtgenoot is van Chinese origine en heeft later de Belgische nationaliteit verkregen. Geen element wordt kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat de gezinsleden haar niet kunnen vergezellen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De wetgever heeft bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Zoals verder blijkt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*cf.* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91.613).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In dit geval maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat op basis van gegevens van het dossier het besluit kennelijk onredelijk is of onwettig is. De bestreden beslissing gaat niet tegen alle redelijkheid in, zoals verder blijkt, dus wordt de schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het middel is ongegrond.

2.3.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de artikelen 40ter, 42 § 1, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht*
Manifeste beoordelingsfout
Machtsmisbruik”

Zij licht haar tweede middel in een eerste onderdeel als volgt toe:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel noch toereikend zouden zijn nu verzoekers echtgenote op 13.02.2018 in dienst trad bij J. BVBA te Tielt- Wingene. Volgens verweerder zou verzoeker nagelaten hebben zijn aanvraag te actualiseren. Verzoeker merkt op dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat wanneer hij stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende toereikend en stabiel zouden zijn nu de Belgische referentiepersoon sinds 13.01.2018 2018 in dienst trad bij J. BVBA te Tielt-Wingene en verzoeker zou nagelaten hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag een arbeidscontract, loonfiches en een fiche nr. 281.10- jaar 2016 van zijn echtgenote heeft neergelegd.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder onterecht in de bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende stabiel en toereikend zouden zijn nu zijn echtgenote sinds 13.01.2018 2018 in dienst trad bij J. BVBA te Tielt-Wingene en zou nagelaten hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat immers verzoeker een arbeidsovereenkomst en loonfiches van mei 2016 tot en met juli 2017 heeft neergelegd.

Dat verweerder echter heeft nagelaten te motiveren waarom deze loonfiches van mei 2016 tot en met juli 2017 niet kunnen aanvaard worden als bewijs van voldoende stabiele en ontoereikende bestaansmiddelen.

Verweerder voegt aan het art. 40ter Vw. onterecht voorwaarden toe door te stellen dat verweerder gehouden is zijn aanvraag te actualiseren wanneer hij reeds loonfiches van een volledig jaar voorafgaand aan de aanvraag heeft neergelegd.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik."

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoekende partij niet aantoont dat de referentiepersoon (haar huwelijkspartner) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon zijn achterhaald omdat uit een DOLSIS-onderzoek blijkt dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten bij werkgever W. niet meer bestaan, vermits de tewerkstelling is beëindigd op 7 september 2017. De verzoekende partij gaat voorbij aan deze vaststelling. De verzoekende partij houdt niet correct voor dat de bestreden beslissing niet antwoordt waarom de voorgelegde inkomsten niet aanvaard worden.

Verzoekende partij maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.3.3. Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter, § 1, eerste lid, en 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, die luiden:

Artikel 40bis, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;(...)

Artikel 40ter, § 1 en §2, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden vaneen Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...)”

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, van de Vreemdelingenwet. Dit laatste artikel luidt:

“(…)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.3.4. De verzoekende partij betwist het oordeel dat de voorgelegde inkomsten niet voldoende stabiel en toereikend zouden zijn. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing stelt dat deze beoordeling niet afdoende kan gemaakt worden omwille van de wijziging van de werksituatie van de referentiepersoon nu geen gegevens hierover zijn bijgebracht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de volgende inkomsten van de referentiepersoon werden voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever W. D., ingaand op 12 mei 2016, als zaalhelp *a rato* van 38 uren per week;
- Individuele rekening waaruit een maandelijkse tewerkstelling blijkt vanaf mei 2016 *a rato* van bedragen tussen 1013,15 euro en 1689,07 euro per maand;
- Fiche 281.10 van het jaar 2016 *a rato* van 11617,11 euro voor dat jaar;
- Loonfiches van werkgever W., gaande van 12 mei 2016 tot maart 2017;
- Individuele rekening 2015;
- Individuele rekening 2014 en 2013;
- Loonfiches van 2013.

De bestreden beslissing merkt op dat de verzoekende partij sedert 7 september 2017 niet meer tewerkgesteld is bij werkgever W. Dit vindt steun in het administratief dossier. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt correct dat hij geen zicht meer heeft op het huidig netto inkomen van de referentiepersoon, die opnieuw tewerkgesteld zou zijn op 13 januari 2018, waardoor niet langer afdoende beoordeeld kan worden of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Geen enkel gegeven over dit nieuwe inkomen werd voorgelegd. Dit motief is determinerend, correct en vindt steun in het administratief dossier. Er werd geen manifeste beoordelingsfout gemaakt. Evenmin is er sprake van machtsmisbruik.

Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij voorwaarden heeft toegevoegd aan de wettelijke bepalingen, waaronder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke aan actuele gegevens kan de verwerende partij niet beoordelen of er nog stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorhanden zijn.

De verwerende partij merkt terecht op dat het de aanvrager toekomt zijn gegevens te actualiseren indien wijzigingen zich voordoen. De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief dat geen bewijzen zijn voorgelegd over de inkomsten door de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon. Door na te laten de verwerende partij in kennis te stellen van een eventueel nieuwe arbeidsovereenkomst kan de verwerende partij niet nagaan of deze arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is of voor bepaalde duur. De voorwaarden van een nieuwe tewerkstelling en de hoegrootheid van de inkomsten ervan, zijn haar onbekend, wat de bestreden beslissing opmerkt met volgend motief:

“Uit nazicht van DOLSIS immers blijkt dat de tewerkstelling bij W. Sint-Martens-Latem trouwens werd beëindigd op 07.09.2017. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat zij op 13.01.2018 in dienst trad bij J. BVBA te Tielt-Winge, maar hiervan werden geen documenten voorgelegd. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

Dit motief is correct, vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat het voorleggen van inkomsten tot juli 2017 voldoende is als de werksituatie van de referentiepersoon inmiddels is gewijzigd. De Raad merkt op dat uit de DOLSIS gegevens evenmin blijkt wat de hoegrootheid van de inkomsten is.

De Raad herhaalt dat de zorgvuldigheidsplicht wederkerig is (zie punt 2.3.3.).

De verzoekende partij maakt aldus de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het onderdeel is ongegrond.

2.3.5. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij:

“2.2

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn ouder, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt.”

2.3.6. De bewering dat de bestreden beslissing niet naar artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet verwijst, is onjuist, zoals blijkt uit het volgend motief: *“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn dusdanig onregelmatig en onstabiel, dat het eigenlijke bedrag dat hoort ter beschikking te zijn niet de hoofdreden tot weigering is.”*

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet overgaat tot een behoefteanalyse omdat de inkomsten van de referentiepersoon actueel niet gekend zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Dit is te wijten aan het gedrag van de verzoekende partij, die naliet te actualiseren. Bij gebreke aan dienstige stukken kan de verwerende partij geen behoefteanalyse maken. In dit geval liggen geen bestaansmiddelen voor in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor zich geen behoefteanalyse opdringt. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is niet voorhanden. Immers moet de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §, 1, van de Vreemdelingenwet, slechts plaatsgrijpen voor zover er bestaansmiddelen aangetoond worden die in aanmerking kunnen genomen worden, wat hier ontbreekt. De opmerkingen die de verwerende partij over dit punt maakt, zijn correct.

Het onderdeel is ongegrond.

2.3.7. Het middel is ongegrond.

2.4.1. In een derde middel betoogt de verzoekende partij:

“III. Derde middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot weigering verblijf.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., op een afdoende manier rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de aanvoering van de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij correct citeert, niet dienstig is. De bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen verwijderingsmaatregel voorhanden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4.3. De verwerende partij merkt correct op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze zich beroepen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Daarenboven wordt benadrukt dat in dit geval een intracommunautair aspect ontbreekt, zodat hoe dan ook een verwijzing naar deze richtlijn onnuttig is. Bovendien regelt de richtlijn 2003/86/EG de voorwaarde van gezinshereniging voor familieleden van derdelanders met wettig verblijf, wat blijkt uit artikel 2. Artikel 3.3 bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. *In casu* gaat het om een gezinshereniging met een Belgische onderdaan, waardoor de richtlijn 2003/86/EG niet van toepassing is.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4.4. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

(…)”

Over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, en het erin vervatte hoorrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan

beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Verzoekende partij beperkt zich op dit punt tot vaagheden en algemeenheden. Zij laat na haar standpunt te onderbouwen met enig concreet element. Mede gelet op de eerdere bespreking, blijken geen andere specifieke elementen die een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht als Belgisch beginsel van behoorlijk bestuur, houdt dit in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Dus kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen, alle relevante informatie bij te brengen en laat zij na te verduidelijken welke bijkomende gegevens zij bij het horen had bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissing mogen te wijzigen. Zij kan ook, voor zover zij daarover beschikt, desgevallend nieuwe bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon voorleggen in het kader van een nieuwe aanvraag.

De hoorplicht en artikel 41 van het Handvest zijn niet geschonden.

De verzoekende partij stelt nog in haar middel dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, haar rechten van verdediging en het evenredigheidsbeginsel geschonden zijn. De inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is uiteengezet in punt 2.3.3.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval. Het volstaat te verwijzen naar de eerdere bespreking van de middelen waaruit blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk is genomen.

De verzoekende partij werkt de schending van deze bepalingen in dit onderdeel niet uit. Zij voegt geen andere grieven toe dan deze die zijn besproken. Met dergelijke uitleg toont de verzoekende partij de schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur niet aan. Het is passend te verwijzen naar wat eerder is besproken. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

2.4.5. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN